

Molitev

*©, Bog, če si, kar si, kjer si,
glej, po križpotjih ver in zmot
iskal sem te vso dolgo pot,
a tebe ni in ni, se zdi.*

*Use stvarstvo pa je čudo čud
in pameti ni moč verjeti,
da sonce se iz ničā sveti,
da je življenje jalov trud.*

*In smrt je takšno zló
in up v nesmrtnost tak vir sreče,
da v želji, da postal bi večn,
verjel bi vse – če bi lahko.*

*A vse, kar truden sem popotnik
dognal na brvi čez prepade,
je to, da nimaš sive brade
in da ne gledaš skoz trikotnik;*

*in da vse moje modrovanje
po vir resnic z rešetom hodi,
da dvom je le upor usodi,
vprašanje pa vse moje znanje.*

*Zato ne pravim, da te ni,
in ne, da si – kje je dokaz?
Zakaj mi skrit je tvoj obraz?
Daj znamenje! čemv ga ni?*

*Morda zahtevaš slepo vero?
A, glej, če si me ti ustvaril,
ti sam razum si mi podaril,
ki ve preverja s svojo mero.*

*Kako naj najdem pot do tebe,
če mi razum, od tebe dani,
na slepo verovati brani,
a jaz ne morem sam iz sebe?*

*In če si ustvaril si vesolje,
čemu naj sploh za to ti grè,
mar kdo priznava te, mar ne,
saj je prav vse plod tvoje volje.*

*Če jaz grešim z razumom, z usti -
ti hôtel si takó, verjemi!
nevero mojo nase vzemi
in meni-sebi greh odpusti!*

Jesenski akvarel

*Meglà je siv, svilen,
počasí vpijajoč papir,
ki nanj žari večer
z brezbriznostjo narisal je jesen.*

*Svezina. Hlad. Sadovi so na tleh;
in ptice za goràmi;
semena v zemlji... Po poteh
korak tišino drami.*

*In vse, kar je bilo,
se zdi, da znova bo;
in vse, kar bo,
se zdi,
kot da je že bilo.*

Domovina

*Pariz, tam za čelado Panteóna,
ves raziskren kot morje od planktóna.*

*A vseh teh stokrat milijon luči
temč, ki v prsih je, ne razsvetli:*

*bolest, ki se skotila je doma,
je z mano kakor zvesta psica šla.*

*In zdaj sva tu, v tem mestu davnih sanj,
in kot dva slepca v noč strmiva vanj.*

*In vseh teh stokrat milijon luči
temč, ki v srcu je, ne razsvetli.*

*Le daljni ščip, samotni ščip brez zvezd,
ki vidi milijone ptic in gnezd,*

*z blažilnim žarkom nežne mesečine
ozarja tčmo moje bolečine*

*in na ves svet rosi bel žamet cest,
da čezenj roma utrujena bolest*

*čez reke, čez gorovja in ravnine
v zeleni otok moje domovine,*

*da tam poklekne in zašepeta:
Boli povsod, a naj boli doma.*